Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 60 785 van 29 april 2011
in de zaak RvV x / II

In zake: **x**

Gekozen woonplaats: **x**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RUELENS en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient een eerste asielaanvraag in op 7 september 2005. Deze resulteert in een beslissing van 23 maart 2006 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die verzoeker de hoedanigheid van vluchteling weigert. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing aantekent wordt door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ongegrond bevonden op 4 april 2007. Het cassatieberoep dat verzoeker indiende bij de Raad van State wordt niet toelaatbaar verklaard op 6 juni 2007.

Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in op 24 oktober 2007. Deze asielaanvraag resulteert in de beslissing van 10 maart 2008 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Het beroep dat

verzoeker aantekent bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen resulteert 3 juli 2008 in de weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 10 december 2007.

Op 11 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt aangevuld op 9 april 2010 en op 16 juli 2010, en volgens het verzoekschrift op 6 september 2010 en op 25 oktober 2010. Deze aanvraag wordt ongegrond verklaard op 20 oktober 2010, met kennisgeving op 3 november 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend en op 09.04.2010 & 16.07.2010 werd geactualiseerd door:

E., H. (R.R.: (…))
nationaliteit: Iran
geboren te S. op 23.09.1980
adres: (…)

in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 11.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.
De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de onveilige omstandigheden in het land van herkomst en art 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene meent in aanmerking te komen voor criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop mogelijk aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract – opgesteld in het kader van de vernietigde instructie van 19.07.2009 – worden voorgelegd. Dit doet betrokkene echter niet. Betrokkene legt verschillende overeenkomsten voor opleiding bij de VDAB voor (DD. 18.11.2009, dd. 16.02.2010, dd. 26.05.2010). Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene sinds 2005 in België verblijft, Nederlands spreekt (betrokkene staaft dit met attesten van Nederlandse les), gewerkt heeft (betrokkene voegt verschillende loonbrieven en een plukkaart dd. 2006 bij zijn aanvraag), zicht zou hebben op werk, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, een attest van inburgering heeft behaald en een getuigeverklaring voorlegd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 07.09.2005 diende betrokkene

een asielaanvraag in. Deze werd op 04.04.2007 afgesloten met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Deze beslissing werd de betrokkene ter kennis gebracht op 17.04.2007. Tegen deze beslissing werd op 10.05.2007 een procedure gestart bij de Raad van State, deze werd op 13.06.2007 afgesloten. Op 24.10.2007 diende betrokkene opnieuw een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 07.07.2008, afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen.
De duur van de procedure – namelijk bijna 1 jaar en 7 maanden wat de eerste asielprocedure betreft en iets meer dan 8 maanden wat de tweede asielprocedure betreft- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (…)"

Op 12 januari 2011 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 2 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag, met kennisgeving diezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker maakt per aangetekende brief van 17 februari 2011 bijkomende stukken over, met name een verklaring van een werkgever bij wie hij solliciteerde, diens gegevens over de firma, een arbeids-overeenkomst van 23 december 2010 en een brief van 6 januari 2011 betreffende de weigering van een aanvraag arbeidskaart C.
Deze stukken zijn de verwerende partij niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.
Het procedureregelement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet niet in de mogelijkheid van het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Derhalve dienen deze stukken uit de debatten te worden geweerd met het oog op de rechten van verdediging van de verwerende partij. Bovendien dient de Raad zich bij de beoordeling van de zaak in het kader van zijn wettigheidstoetsing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert verzoeker aan: "*Schending in de zin van art. 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: de materiële motiveringsplicht."*

Hij verwoordt het middel als volgt:

"*Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.*
In casu werd de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd.
Vooreerst gaat de bestreden beslissing voorbij aan de vaststelling dat verzoeker sedert 31 maart 2007 op het Belgische grondgebied verblijft, hetgeen echter een essentiële voorwaarde is voor toepassing van artikel 2.8 B van de Instructie.
De bestreden beslissing is dan ook foutief gemotiveerd waar ze stelt: "Hef feit dat betrokkene sinds september 2005 in België verblijft, gewerkt heeft (betrokkene voegt verschillende loonbrieven en een plukkaart dd. 2006 bij zijn aanvraag), zicht zou hebben op werk, een cursus maatschappelijk oriëntatie heeft gevolgd, een attest van inburgering heeft behaald en een getuigenverklaring voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie."
Het betreft echter een grond voor regularisatie om uit te maken of de vreemdeling sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf heeft in België.
De instructies van 19 juli 2009 voorzien bovendien dat enkel vreemdelingen met een duurzame lokale verankering in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 2.8.
Om deze redenen is de bestreden beslissing foutief gemotiveerd waar ze stelt dat de aangehaalde elementen geen grond tot regularisatie kunnen uitmaken.
Bijgevolg dient verzoeker vast te stellen dat er geen onderzoek is gevoerd naar de duurzame lokale verankering en evenmin naar het onafgebroken verblijf in België sedert 31 maart 2007.
De alinea daarvoor werd gesteld dat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8 B omdat geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract wordt voorgelegd.

De overige voorwaarden werden als gevolg daarvan niet meer onderzocht. Dit lijkt echter niet de bedoeling geweest te zijn bij het opstellen van de Instructie, daar uitdrukkelijk een duurzame lokale verankering van de vreemdeling als voorwaarde wordt gesteld.
Bovendien dient men uit te gaan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf daar deze de toepasselijke rechtsgrond is sedert de nietigverklaring van de Instructies door de Raad van State.
De verscheidene opleidingsovereenkomsten die verzoeker afsloot met de VDAB, dienden eveneens mee in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de integratie van verzoeker.
Hierbij wenst verzoeker erop te wijzen dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de actualisaties van 6 september 2010 en van 25 oktober 2010.
Bijgevolg heeft de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid kunnen beslissen dat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium zonder alle voorwaarden te onderzoeken en in het bijzonder de duurzame lokale verankering.
Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (R.v.St., nr. 121.066, 26 juni 2003 en RvV, nr. 14.122, 11 december 2007)
Dat de bestreden beslissing in casu niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ook niet in alle redelijkheid heeft kunnen beslissen dat niet voldaan is aan de voorwaarden van de Instructie en dat niet voldaan is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
"De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen" (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St, 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519);
Op basis van bovenstaande gegevens dient dan ook vastgesteld te worden dat er bij het nemen van de bestreden beslissing sprake was van machtsoverschrijding gelet op de incorrecte en niet afdoende motivering."

In de repliekmemorie herhaalt verzoeker zijn standpunt.

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 20 oktober 2010, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.*
Verzoeker had aangehaald dat hij in aanmerking zou komen voor criterium 2.8B van de vernietigde Instructie, maar heeft geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd. Verzoeker heeft enkel een aantal opleidingsovereenkomsten voorgelegd met de VDAB. Opleidingsovereenkomsten zijn geen arbeidsovereenkomsten, en werden derhalve terecht niet weerhouden als grond voor regularisatie. Verzoeker doet geen poging om deze stelling te weerleggen, moest hij daarvoor al argumenten kunnen vinden.
Verwerende partij merkt op dat verzoeker het feit hekelt dat er toepassing gemaakt werd van de Instructie van 19 juli 2009, omdat deze intussen vernietigd werd door de Raad van State op 10 december 2009.
In de beslissing wordt aangegeven dat de aanvraag toch in het licht van deze Instructie werd bekeken. Verwerende partij merkt op dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt, en in casu beslist heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie omschreven in de instructie van 19 juli 2009 toe te passen, zelfs nu zij vernietigd zijn, net om de rechtszekerheid ter wille te zijn, en het vertrouwensbeginsel te respecteren.
Verwerende partij merkt op dat de Raad van State de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris op generlei wijze beperkt heeft. Verzoeker toont het tegendeel ook niet aan.
Daarom is verwerende partij van mening dat niets de Staatssecretaris in weg staat om zijn discretionaire bevoegdheid invulling te geven zoals thans gebeurd is in de thans bestreden beslissing, door alsnog toepassing te maken van de intussen vernietigde instructie.
Verzoeker toont niet aan dat de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris onmogelijk kan worden uitgeoefend door de intussen vernietigde instructie alsnog als referentiekader te gebruiken.
Bovendien merkt verwerende partij op dat in de beslissing uitvoerig wordt ingegaan op de verschillende elementen die door verzoeker werden aangehaald. Er wordt verwezen naar zijn integratie-inspanningen, maar deze doen geen afbreuk aan de voorwaarden die gesteld worden in de Instructie van 19 juli 2009. Ze volstaan derhalve niet om geregulariseerd te worden.

Verzoeker geeft aan dat bij nog actualisaties van zijn aanvraag heeft gedaan op 6 september 2010 en op 25 oktober 2010, maar dat deze niet beantwoord werden in de beslissing.
Verwerende partij merkt wat dat betreft op dat verzoeker in het tweede middel aangeeft dat deze actualisaties nieuwe overeenkomsten met de VDAB waren, alsook een uitnodiging voor een sollicitatie-training. Verwerende partij merkt op dat in de beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoeker een arbeidsovereenkomst moet voorleggen, en dat een opleidingsovereenkomst met de VDAB absoluut ontoereikend is om geregulariseerd te worden in toepassing van criterium 2.8B van de Instructie. Het is verwerende partij niet duidelijk hoe verzoeker door het aanleveren van nog eens nieuwe opleidings-overeenkomsten, wil aantonen dat hij toch geregulariseerd moet worden. Verzoeker weet dat wat ontbreekt in zijn dossier een arbeidsovereenkomst is. Het dient zijn zaak dus niet om nog eens bijkomende opleidingsovereenkomsten voor te leggen.
De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.
De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.
"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)
"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)
De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.
In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.
Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:
"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)
" Overwegende f in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."
(R.v.St., arrest nr. 164-103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)
Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing
afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.
Het eerste middel is niet gegrond."

3.1.3. In de mate dat uit het verzoekschrift zou moeten worden afgeleid dat verzoeker de schending aanvoert van de formele motivering, heeft de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid

ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen, zijnde de ongegrondverklaring van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie waarop hij zich beriep en legt de reden uit, namelijk het niet voorleggen van een arbeidscontract. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt een onderzoek naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).
In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat verzoeker, die zich beriep op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie, geen arbeidscontract voorlegde.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij, bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep, zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie waarop hij zich beriep.

Dit criterium voorziet:

"*2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.*
Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.
Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.
Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:
(…)
B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.
Hiertoe :
Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.
Of
Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.
Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:
- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.
In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.
De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.
De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.
Wanneer dit het geval is,
- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.
- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."

Voorts stelt het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie, waarnaar verzoeker ook verwijst in het verzoekschrift, dat:

"*3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):*
· Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.
· Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."

In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretioniaire bevoegdheid, op correcte wijze vastgesteld dat verzoeker geen arbeidsovereenkomst voorlegde, wat nochtans als uitdrukkelijke voorwaarde is voorzien voor de aanvragers die zich beroepen op het criterium 2.8B. Verzoeker ontkent dit niet en weerlegt deze vaststelling niet. Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan zijn lange verblijf in België, alleszins voor 31 maart 2007, en zijn duurzame lokale verankering berust dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Wel integendeel, de bestreden beslissing spreekt over het verblijf van verzoeker in België sedert 7 september 2005 en over de elementen die op zijn integratie wijzen, zodat de bestreden beslissing wel degelijk rekening hield met deze elementen. Evenwel zijn deze vereisten op zich niet voldoende. De aanvrager dient om zich op het criterium 2.8B te beroepen ook een arbeidscontract met de duur en de bedragen die in het criterium worden opgesomd, voor te leggen. Al deze voorwaarden zijn cumulatief zoals blijkt uit de beschrijving van de voorwaarden in vermeld criterium 2.8B. Derhalve toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd. Eens vastgesteld dat het arbeidscontract ontbreekt is de verwerende partij er zelfs niet meer toe gehouden bij de beoordeling van het criterium 2.8B de andere cumulatieve voorwaarden, zoals duurzame lokale verankering en de duur van het verblijf in België, na te gaan wat zij blijkens de bestreden beslissing desalniettemin deed.
De Raad wijst erop dat verzoeker ook het typeformulier heeft toegevoegd aan zijn aanvraag en daarin *"werk en duurzame lokale verankering"* aanduidde en op dit formulier uitdrukkelijk vermeld wordt dat hij over een arbeidscontract moet beschikken. Verzoeker dient hiervan op de hoogte te zijn.

Voorts stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de actualisaties die hij op 6 september 2010 en 25 oktober 2010 overmaakte.
Uit de brief van 6 september 2010 die de raadsman van verzoeker aangetekend heeft overgemaakt blijkt dat hij een nieuwe overeenkomst met de VDAB overmaakte en preciseerde dat het enkel nog stages en praktische werken betreffen. De bestreden beslissing spreekt zich uit over opleidingsovereenkomsten door te melden: *"Betrokkene legt verschillende overeenkomsten voor opleiding bij de VDAB voor (DD. 18.11.2009, dd. 16.02.2010, dd. 26.05.2010). Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.*"

Ter terechtzitting vraagt de Raad naar het bestaan van zijn belang bij deze grief nu het overgemaakte stuk ook een opleidingsovereenkomst is, soortgelijk als deze die uitdrukkelijk werden besproken in de bestreden beslissing. Verzoeker erkent ter terechtzitting dat de overeenkomsten met de VDAB geen arbeidscontracten zijn. Voorts wordt niet aangetoond dat de actualisaties andere (nieuwe) elementen bevatten waarmee de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden, daargelaten de vaststelling dat uit het gebrek aan opsomming van deze brieven in de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden dat de verwerende partij met deze brieven geen rekening hield.
De Raad ziet niet in, daargelaten de vraag of uit het niet opsommen van deze brieven kan afgeleid worden dat de bestreden beslissing niet op deze brieven zou geantwoord hebben, dat verzoeker een belang heeft bij deze grief nu een opleidingsovereenkomst geen arbeidsovereenkomst is, wat de bestreden beslissing terecht stelt. De bestreden beslissing merkt op dat geen arbeidsovereenkomst werd voorgelegd. Zoals verzoeker stelt kan het element van gesloten opleidingsovereenkomsten relevant zijn voor de beoordeling van zijn duurzame lokale verankering. Evenwel diende de verwerende partij de verankering niet verder te onderzoeken eenmaal vastgesteld werd dat verzoeker geen arbeidsovereenkomst bijbracht. De redenering van verzoeker dat een duurzame verankering volstaat mits men een verblijf sedert 31 maart 2007 aantoont, is onjuist.

Voorts kon de verwerende partij geen rekening houden met de brief van 25 oktober 2010 nu deze dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd en/of betwist.

Bijgevolg toont verzoeker geenszins aan dat de bestreden beslissing is genomen op basis van onjuiste feiten, niet correct heeft geoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen. Evenmin toont verzoeker een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing is genomen met machtsoverschrijding, is hiervan sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan: "*Schending in de zin van art 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht."*

Hij verwoordt het middel als volgt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)".
"Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-1982, 36, met noot LAMBRECHTS, W.).
De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.
Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) -(LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).
Hierbij wenst verzoeker erop te wijzen dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de actualisaties van 6 september 2010 en van 25 oktober 2010.
Deze actualisaties betreffen 2 nieuwe overeenkomsten met de VDAB en een uitnodiging tot sollicitatietraining.
De opleidingsovereenkomsten werden ten onrechte niet in overweging genomen met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.
Vooreerst zijn deze een duidelijk bewijs van integratie en duurzame lokale verankering van verzoeker.
Bovendien lieten we per brief van 6 september 2010 uitdrukkelijk weten dat verzoeker alle opleidingen had voltooid en dat hij enkel nog praktische proeven te ondergaan had waarvoor hij over een arbeidskaart diende te beschikken. Even later werd hij opgeroepen voor sollicitatietraining.
Verzoeker is er steeds van uit gegaan dat hij een vorm van arbeidsovereenkomst met de VDAB had, omdat hij voltijds in dienst was bij hen en door hen werd vergoed.
De verontwaardiging van verzoeker is groot nu hij niet kan werken nadat hij alle opleidingen heeft doorlopen.. Alle inspanningen van verzoeker om carrossier te worden, vallen met deze beslissing in het water. Op dit ogenblik wordt hij ook nog gesteund door de VDAB, hetgeen zijn toegang tot de arbeidsmarkt zal vergemakkelijken. Als gevolg van zijn stages kent hij reeds verschillende garages waar hij aan de slag kan. Dit wanneer hem hiervoor de toelating wordt verstrekt...
De bestreden beslissing heeft zodoende de zorgvuldigheidsplicht geschonden door deze opleidingsovereenkomsten (met in totaal een duur van 1 jaar) niet in overweging te nemen en heeft zodoende de arbeidsrelatie genegeerd.
Op deze wijze heeft de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid kunnen beslissen dat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8 B.
De bestreden beslissing werd op dit punt niet voorafgegaan door een behoorlijke belangenafweging. Dit is eens te meer zo nu de instructies door de Raad van State werden vernietigd op 11 december 2009.
Aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet daardoor opnieuw de enige wettelijke basis is geworden, dienen alle feitelijke elementen in overweging te worden genomen om de integratie van verzoeker te beoordelen.

Ten onrechte wijst de bestreden beslissing zo de aanvraag van verzoeker af omdat er geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract was op het moment van de aanvraag, namelijk 11 december 2009. Toen had verzoeker zijn werkopleiding bij de VDAB reeds aangevat.
Voor het overige wordt herhaald dat er geen verder onderzoek naar de duurzame lokale verankering heeft plaatsgevonden en dus ook niet naar de integratie van verzoeker.
Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste en juridisch onaanvaardbare motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.
Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. “.

In de repliekmemorie herhaalt verzoeker zijn standpunt.

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“*Verwerende partij merkt op dat het tweede middel weinig toevoegt aan het eerste middel. De bijkomende opleidingsovereenkomsten die verzoeker na zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangeleverd, kunnen er niet toe leiden dat de beslissing vernietigd zou moeten worden.*
Wat immers ontbreekt in verzoekers dossier is een arbeidsovereenkomst. De opleidingsovereen-komsten met de VDAB laten niet toe om verzoeker te regulariseren in toepassing van criterium 2.8 B. Verzoeker beweert dat hij bij verschillende garages aan de slag kan. Verwerende partij merkt op dat verzoeker van de actualisaties dan beter gebruik zou hebben gemaakt om een arbeidsovereenkomst voor te leggen, in plaats van een zoveelste opleidingsovereenkomst aan te leveren die niet ter zake dienend is.
De beslissing is allerminst onzorgvuldig nu de vernietigde Instructie als referentiekader werd gebruikt om de beslissing te nemen. Verzoeker heeft immers niet aangetoond dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zijn discretionaire bevoegdheid op deze wijze zou zijn te buiten gegaan.
De integratie-inspanningen an sich zijn onvoldoende om een regularisatie te bekomen in toepassing van de vernietigde Instructie. Omdat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden die vooropgesteld worden in de Instructie, met name het voorlegen van een arbeidsovereenkomst, werd er ook niet gekeken naar zijn integratieparcours.
Verwerende partij concludeert dat verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk heeft gemaakt. Het is verwerende partij niet duidelijk met welke gegevens en elementen volgens verzoeker geen rekening werd gehouden, die een ander licht zouden doen schijnen over verzoekers situatie.
"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)." (RW nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)
Het tweede middel is niet gegrond.
In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker herhaalt dat geen rekening werd gehouden de gedane actualisaties van 6 september en van 25 oktober 2010 bevattende 2 nieuwe overeenkomsten met de VDAB en een uitnodiging tot sollicitatietraining.
Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel is de uitnodiging tot sollicitatietraining slechts overgemaakt na het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te houden met dit stuk dat haar niet gekend was,
Voorts toont verzoeker geen belang aan bij de grief die stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met nieuwe opleidingsovereenkomsten, waar hij niet weerlegt dat geen arbeidsovereenkomst is voorgelegd, wat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt, en hij ter terechtzitting erkent dat een opleidingsovereenkomst geen arbeidscontract is. Voorts verwijst de Raad naar hetgeen onder punt 3.1.3. werd gesteld.

Het argument dat "*Bovendien lieten we per brief van 6 september 2010 uitdrukkelijk weten dat verzoeker alle opleidingen had voltooid en dat hij enkel nog praktische proeven te ondergaan had waarvoor hij over een arbeidskaart diende te beschikken. Even later werd hij opgeroepen voor sollicitatietraining. Verzoeker is er steeds van uit gegaan dat hij een vorm van arbeidsovereenkomst met de VDAB had, omdat hij voltijds in dienst was bij hen en door hen werd vergoed. De verontwaardiging van verzoeker is groot nu hij niet kan werken nadat hij alle opleidingen heeft doorlopen.. Alle inspanningen van verzoeker om carrossier te worden, vallen met deze beslissing in het water. Op dit ogenblik wordt hij ook nog gesteund door de VDAB, hetgeen zijn toegang tot de arbeidsmarkt zal vergemakkelijken. Als gevolg van zijn stages kent hij reeds verschillende garages waar hij aan de slag kan. Dit wanneer hem hiervoor de toelating wordt verstrekt…"* doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de enige wettelijke basis is en herhaalt dat er geen onderzoek is gebeurd naar de lokale duurzame verankering en schijnt te suggereren dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag niet kon afwijzen omdat geen arbeidscontract werd voorgelegd, en aldus het bepaalde in het criterium 2.8B niet kon toepassen, kan deze redenering niet gevolgd worden. Vooreerst heeft verzoeker zelf de toepassing van voormeld criterium gevraagd. Waar verzoeker laat uitschijnen dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet miskent door het recht op regularisatie te beperken tot de personen die voldoen aan de criteria van de instructie, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de verwerende partij wat betreft de beoordeling van de gegrondheid van de regularisatieaanvraag binnen de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Waar zij binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld zijn in de instructie hanteert, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Verzoeker toont geenszins aan dat de verwerende partij hierdoor artikel 9bis van de Vreemdelingenwet miskent. Bovendien kan verzoeker niet ernstig betogen dat de staatssecretaris de criteria van de instructie alleen maar mag toepassen om een regularisatie toe te kennen, doch deze zelfde criteria niet mag toepassen wanneer de betrokkene er niet aan voldoet. Dan pas zou er sprake zijn van willekeur. De Raad wijst erop dat verzoeker ook het typeformulier heeft toegevoegd aan zijn aanvraag en daarin *"werk en duurzame lokale verankering"* aanduidde en op dit formulier uitdrukkelijk gemeld wordt dat hij over een arbeidscontract moest beschikken.

Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of aan andere criteria van voormelde instructie voldoet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. BEELEN